

KRAŠKI ROB

poročilo z društvenega izleta

Urša Koce

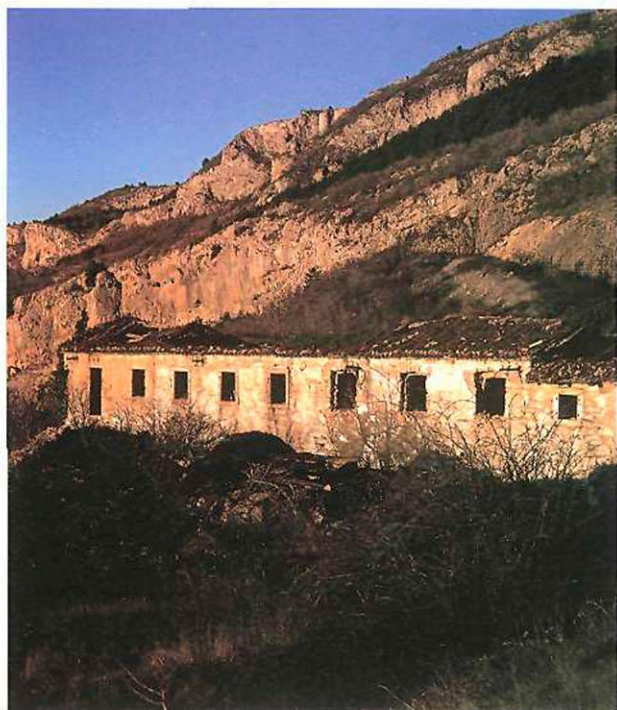

foto: Tomaž Mihelič
Kraški rob

Jasna in vetrovna petkova noč je obetala prav takšen prihajajoči dan. Predzadnja sobota v marcu je bila v znamenju burje, ki se je prek Kraškega roba v kristalno sončnem dnevu pokazala v vsej svoji moči. Če je že prepodila v zavetje mnoge ptice, pa je tik pod Kraškim robom njen piš zbral veliko število ptičarskih navdušencev. Del udeležencev se je na Kras odpravilo že v petek popoldne, z namenom popisati pojoče samce velike uharice *Bubo bubo*, ki gnezdi v prostranih skalnih stenah. Razdelili smo se v manjše skupine, ki so se razporedile vzdolž 20 km dolgega prepadnega roba kraške planote. V mraku smo čakali na oglašanje samca, ki s svojim globokim 'uhu' označuje teritorij, nato pa odleti na lov.

Ne preveč naporni delovni večer se je prevesil v prijetno družabno noč, ki ji je kozarec dobrega osapskega vina v kleti pod steno dodal pravi kraški okus. Naposled se je tudi ta izgubil v burji in sanjah pod milim nebom.

Naslednjega dne smo izlet začeli na Črnem Kalu. Tomaž, ki je vodil izlet, nas je že tu opozoril na značilne vrste, ki bi

jih v ostenju lahko opazovali. Ves čas izleta pa se je zdelo, da se le-te neutrudno umikajo našim očem in našim ušesom ne privoščijo svojih pomladnih napevov. A so se v resnici potihnile in potihnile v močni burji.

Najprej smo se vzpeli na rob planote, nato pa nadaljevali pot tik ob prepadu, dokler se naposled nismo spustili proti Hrastovljam v dolini. Že tik nad vasjo nas je v manjši steni sprejel krokar *Corvus corax*, v tem zavetrnem delu pa smo vendarle spoznali nekaj not - živahen napev črnoglavke *Sylvia atricapilla*, melanholično balado taščice *Erithacus rubecula* ter kovanje treh tonov vrbjega kovačka *Phylloscopus collybita*. Po prehodu prek kraškega, tedaj še ne olistanega gozda puhastega hrasta in črnega gabra, smo pod naslednjo steno spet prisluhnili Tomažu, ki nam je osvetlil problematiko ogroženosti prebivalcev skalnih sten, kot je na primer velika uharica. V zadnjem času stene postajajo vse bolj privlačne za mnoge plezalce, ki si poleg plezalnih podvigov želijo tudi svežega zraka in neokrnjene narave. Žal s svojo množično prisotnostjo za seboj puščajo sledi in naravo krnijo. Ptice v steni za vzrejo mladičev potrebujejo mir in če jim ta ni zagotovljen, steno zapustijo. Podobno se godi rastlinam, ki kljub svoji skromnosti brez tistega prgišča prsti, na katerem rastejo, ne preživijo. Prizadevanje za "pravičnejšo razdelitev" sten med njihove naravne prebivalce in obiskovalce je zato še kako potrebno. Zakon močnejšega tukaj pač ne sme obveljati.

Gozd črnega bora nas je pospremil na planjavo. Pot nas je vodila naprej po robu in naše oči so v kamniti kulisi ves čas iskale puščavca *Monticola solitarius*, ki bi moral biti v tem času na tem mestu ena najopaznejših ptic. Predno se nam je tik pred koncem elegantni črnomodri samec vendarle pustil ujeti v objektiv teleskopa, so nas presenetili še trije skalni strnadi *Emberiza cia*, ki so se za kratek čas pomudili v grmu v skalovju pod nami.

Čepprav nismo slišali in videli velikega števila ptičjih vrst, je vsakogar od nas očarala kraška krajina, ki v svojih belih skalah, šumečih travnikih in grmiščih, dišečih črnih borih in tudi stvaritvah človeških rok skriva - in kaže - nešteto biserov. In če je oko pozorno, jih vedno lahko opazi.